

Estimat Galan

Era un dia con qualsevol altre, tots els matins entrenava el meu cavall, Galan. No era un animal especialment dotat, però era la meva millor companyia. L'entrenava i de vegades ens presentàvem a algunes curses. Mai guanyàvem, però gaudíem molt l'un de l'altre; ningú confiava en ell més que jo.

Era un dissabte al matí, el cel estava ennuvolat, no semblava un bon dia, tot i així havia d'entrenar en Galan. Sempre ens esforçàvem al màxim per aconseguir el que volíem, encara que no fos el millor dia. Com anava dient, estàvem entrenant, quan de cop i volta vam rebre una trucada d'un home que ens informava que properament tindria lloc una cursa molt important a Catalunya, era un premi important. Jo, naturalment, vaig acceptar. Em va comunicar l'hora i el lloc on es produiria la cursa. El diumenge següent a les nou del matí.

Entrenàvem de valent, ens sentíem guanyadors, tot i que no érem els millors candidats a guanyar. Però això tampoc era el més important. Gaudia molt de veure com el meu cavall millorava. M'estimava, i jo a ell. Era una sensació de total confort. Ell sabia que jo confiava en ell. Per a mi era el millor cavall i company que podia desitjar.

Va arribar el dia, el gran dia. Tant en Galan com jo vam passar una mala nit. Tots els altres concursants i cavalls anaven molt elegants amb marques molt cares i d'alt nivell, mentre jo i el Galan anàvem vestits com sempre. Ens sentíem estranys entre tota aquella gent, però jo sabia que el que comptava era l'actitud més que la nostra roba. Van donar la sortida i vam córrer com un llamp. Anàvem en segona posició i ràpidament vam aconseguir posar-nos primers i ens hi vam mantenir durant una bona estona. Però finalment vam quedar en quarta posició. Tot i així estàvem satisfets.

Tornant a la nostra rutina, una tarda, ma mare em va dir que aquell senyor va tornar a trucar dient que m'inscrivís en la propera cursa, que era de prestigi internacional i que aquest any se celebrava a Barcelona. Vaig acceptar i vam començar a entrenar de valent. Pocs dies abans de la cursa vaig caure malalta, molt malalta... Fins al punt que em vaig veure obligada a demanar a un amic que em substituís. Quan va arribar el dia de la cursa, estava ingressada de gravetat. Els doctors no sabien què em passava. Vaig seguir la cursa per la ràdio, però no vaig arribar a escoltar el final... El meu cavall va guanyar! Quan van voler comunicar-me la notícia es van adonar que no feia feia gest. Havia entrat en coma, però era conscient de tot. Sé que en Galan sabia que jo no estava bé. Després d'això, el meu estimat cavall no va tornar a córrer mai més. El seu esperit de lluita es va esvaïr igual que jo. El meu estimat cavall...